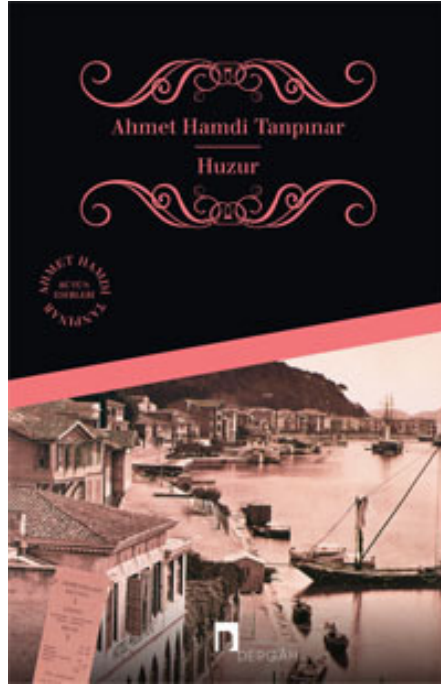

Huzur

Ahmet Hamdi Tanpınar

Download now

Read Online ➞

Huzur

Ahmet Hamdi Tanpınar

Huzur Ahmet Hamdi Tanpınar

Tanpınar, kültürümüzü bir "iç âlem medeniyeti"nin tezahürü olarak görür. Bu medeniyeti, belirli bir ahlâkî ta'ziyan "mânevi vazifelerine inanmıyız, muayyen bir ruh nizamından geçmiyiz, nefislerini terbiye etmiyiz" insanlar meydana getirmiştir.

Huzur'un kahramanlarından Mümtaz, roman boyunca kendisini "huzur"a kavuşturacak bir "iç nizam"ı aramaktadır. Eserde hastalık, ölüm, tabiat, kozmik unsurlar, medeniyet, sosyal meseleler, çeşitli ruh halleri ve estetik fikirler iç içe verilir. Ancak bütün bunların üzerinde romana hâkim olan Mümtaz'la Nuran'ın ilişkileridir. İstanbul, bu aşkın yaşıyoruz çevre olmaktan çok karak, âdeta bir roman kahramanı gibi ele alınır.

Huzur için, belli bir dünya görüşüne, bir hayat nizamına kavuşamamız Cumhuriyet aydınlarının "huzursuzlukları"nın dile getiriyor denebilir.

Huzur Details

Date : Published September 2014 by Dergâh Yayınları (first published 1949)

ISBN :

Author : Ahmet Hamdi Tanpınar

Format : Paperback 424 pages

Genre : Asian Literature, Turkish Literature, Fiction, Cultural, Turkish, Roman, Classics

 [Download Huzur ...pdf](#)

 [Read Online Huzur ...pdf](#)

Download and Read Free Online Huzur Ahmet Hamdi Tanpınar

From Reader Review Huzur for online ebook

Simon says

I started reading 'Seelenfrieden' ('A Mind at Peace', or 'Huzur' in Turkish) nearly two years ago; inspired by Orhan Pamuk's claim that it is "the best Istanbul novel ever written".

Everybody who has read Pamuk's 'Museum of Innocence' (still one of my favorites) will recognize the similarities with Tanpınar's work. It is not just that both are stories set in Istanbul, or about lost love; they, too, share their preoccupation with (notions of) time - also as documents of an era (pre-WW2 in the case of Huzur).

Both stories, too, share something about their main characters. I have to say, though, that Mümtaz was one of the reasons it took me a long time to finish Huzur. His constant digressions about 'the old music/literature/art', his infatuation with his own philosophical meanderings made me quite strongly dislike him.

The other thing that annoyed me throughout the book, but in particular in the part (out of four) dedicated to Mümtaz' lover Nuran, was the characters' image of women. Tanpınar himself, I guess, was not exactly egalitarian in this regard; all too often, especially when Nuran speaks herself, an image of 'weak' women portrayed.

All in all, not much of a joy to read (especially given the length of this tome), but interesting too see Pamuk's inspiration.

Michael Finocchiaro says

A Mind at Piece was an inspiration or Orhan Pamuk and rightfully so. It is the love story of Mümtaz and Nuran, but also the story of Istanbul, of the Bosphorus, of the beginning of WWII, of the east meeting the west. The tale is split into four sections: the present, then two on the past and a final one following the events of the first. We are introduced first to Mümtaz, an intellectual who wants to be a writer, but doesn't seem to get much writing done. He is an introvert and we learn that he recently broke up with the love of his life, Nuran. He has lived with his brilliant, artistic cousin Ihsan (for whom the first part is named) and Ihsan's slightly deranged but devoted wife Macide. His father is killed during the Greek invasion of Anatolia and his mother dies during their flight towards the Mediterranean. This idea of flight pervades the novel as Mümtaz - when not in the passionate embrace of Nuran - is constantly fleeing reality and responsibility. Ihsan falls sick and Mümtaz learns that his ex is going back to her ex-husband Fahir. This sets his memories running and for the second two chapters, we get the backstory on their love (Part 2: Nuran) and how it fell apart, partially due to a relative of Nuran and schoolmate of Mümtaz, the ill-fated Suad (for whom Part 3 is named). In the last chapter, we are back at the sickbed of Ihsan and we see Mümtaz (his name is the title of the final part of the book) trying to come to terms with his double grief and with the outbreak of war on the last pages of the novel.

There is beautiful writing and images. In fact, when Mümtaz is not reminiscing, most of the action is condensed into a few key moments: the chance encounter of friends telling him news of Nuran, the ferry ride on which Mümtaz and Nuran meet, the party at which we are introduced to Suad, and the final scene around Ihsan's sickbed.

"The difference between them was that Mümtaz perceived his beloved through a matrix of abstractions." (p 204).

This beautiful sentence is a precise description of the reason for which the marriage plans between Nuran and Mümtaz will ultimately fail - she lives in the present while he lives in the past and with a view of reality through his lens refracted by love and abandon.

"Ephemerally, absolute spiritual truth, or the spirit that was absolute truth, sought itself and its purpose in expansive space and time, disturbed the dormancy of material objects, bowed towards the essence of all things, withdrew into great seclusions, bounded over Milky Ways, and everywhere discovered desires and thirsts akin to its own." (p. 306).

Tanpınar certainly knew a lot about classical ottoman music and goes on for many pages about its history and nuances. This passage comes from Part 3 during the long music party at Mümtaz and Nuran's flat and is an example of how the author tries to put the ecstasy and élan that one feels when listening to particularly beautiful music. Not understanding Farsi or Turkish and only partially able to appreciate this style of music (I looked some up on YouTube), I guess I would approximate his feelings to those I felt the first time I heard The Köln Concert by Keith Jarrett or Kind of Blue by Miles Davis. A feeling of intense energy that both excites and calms. Well, I think Tanpınar's sentence is far more descriptive than mine!

"If one doesn't limit music to technical details or ideas, its effects are subjective. Undergirding each piece recollected in profundity, are the particularities of the episode in which it was encountered and in certain respects, the venture of this episode is but the transfusion of music into one's life." (p. 316)

This is perhaps the theme of the entire book actually. There are two primary songs at work here: the traditional ottoman song that Nuran loves to sing "Song in Mahur" (see page 62 et. al.) which functions like the "petit phrase de Verneuil" in De Côté de Chez Swann, symbolizing the love between the two protagonists, and one of Beethoven's Concertos, a piece referred to with respect to both İhsan and, fatefully, to Suad. Interestingly, the structure of the book follows a sort of structure analogous to a concerto: a fast paced start setting the themes in place, a longer and slower 2nd section which develops the themes, a short rondo for the 3rd section (often subsumed into the 3rd movement of the concerto as with Op 16 for example) with some suspense and the denouement in an allegro, faster than the middle two sections but slower than the first to end the piece. In this case, the ending is a bit post-modern, kind of like hitting a false key at the end as in a John Cage piece.

Another thing that struck me was the use of internal dialog using italics. Sometimes, these interventions sounded like they were coming from the author himself rather than his character. I felt it was like the heavy brushwork on, say, a Tintoretto painting or the cries of ecstasy that Jarrett often emits which playing his solo work - it disturbs some to see the artificial wall between the painter, his work and the audience broken, but it also gives it a tinge of realism that I appreciate.

Overall, I felt it was a wonderful book and nearly a 5 star read. Perhaps, if I was more well-versed in Turkish history and culture, I would have appreciated more the long passages of background more than I did. In any case, if you enjoyed reading Orhan Pamuk, you will most likely, as I did, appreciate this work which had a definite influence on him.

Biron Paşa says

Türk edebiyatının en temel probleminin yazarların düşünür olmaması olduğunu düşünürüm hep. Üslup sahibi olmaya ya da hikâye anlatmaya harcanan çaba, anlamak için harcanmaz. Bunun tipik örneği Hasan Ali Toptaş'tır, kitaplarında bir derinlik yoktur, üslup vardır. İhsan Oktay Anar, yüz küsur yıl önce zaten

ele?tirisi yap?lm?? bir önermeyi ele al?p Amerika'y? yeniden ke?feder, kartondan karakterleriyle ne bu topraklarla ilgilenir, ne ça??m?zla, ne hayatla, ne de insanla. O?uz Atay, en az?ndan ?imdilik sadece Tutunamayanlar'da diyelim, ayn? dertten muzdariptir.

Bunun d???na ç?kan tek örnek Orhan Pamuk'tur, yazd??? her sat?r için 20 sayfa yazsak az kal?r. ?nanmayan açs?n okusun Jale Parla'n?n kitab?n?, ?leti?im'den Yky'den ç?kan derleme eserleri. Türkiyeli "nitelikli okurun" niteliksiz oldu?unun en büyük kan?t? Pamuk'tur; onun de?eri, derinli?i kavranamam??t?r genel olarak. Niteliksiz okur dedi?imiz kitlenin durumundan bahsetmeye gerek yok zaten.

??te bu yazar-dü?ünür kimli?inin hakk?n? veren bir yazar?n da Ahmet Hamdi Tanp?nar oldu?unu görüyoruz bu kitapla. Zaten Pamuk'un da çok etkilendi?i â?ıkar. Do?u-bat? meselesinin, s?k??m??l???n?n önemini kavram??, milliyetçi s?l??a kaçmadan bu durumu incelemi? yazar. Bunu da bilhassa müzik üstünden yapm??: Hem Itri'den, hem de Debussy'den bahis açm??.

"Erenler, yanl?? kap? çal?yorsun... demi?ti. Ötekiler sanat yap?yor. Biz sadece duaday?z. Bilirsin, baz? tarikatlerde de?il eser vermek, kabrinin üzerine ad?n? yazd?rmak bile iyi say?lmad?. ??te bu ?arkt?. Mümtaz'a göre hem ?ifas?z hastal???m?z, hem de tükenmez kudretimiz olan ?ark!"

Do?u-bat? karma?as?n?n anla??lmadan Türkiye sosyolojisinin de kavran?lamayaca??n? dü?ünüyorum. Ahmet Hamdi'nin açt??, Orhan Pamuk'un ilerledi?i yol bizim belki de en önemli meselemiz. Bunu yaln?zca seküler-mütedeyyin ayr?m? yapmadan, Tanp?nar'?n da Mümtaz'da dile getirip gösterdi?i gibi, hem do?ulu, hem bat?l? olman?n, iki ayr? dü?ünme biçiminin aras?nda s?k??man?n önemi büyük.

Kitapta bahsi geçen bir di?er mesele de ölüm, ki asl?nda roman?n merkezi burada, ben bu roman? bir a?k roman? olarak de?il, bir varolu? ve ölüm roman? olarak okudum. Bunu biraz açal?m. Bundan sonras?nda spoiler olabilir, demedi demeyin.

?hsan'?n ölümünü dü?ünen, bekleyen Mümtaz'?n hikâyesini okuyor ve kitap boyunca ölüm korkusunun hayattaki kar??lı?klar?n? görüyoruz. Ölümün y?k?c?l??? kar??s?nda ya?ama inanan Mümtaz'?n a?bi dedi?i ?hsan'a, çaresiz Macide'yi yaln?zca ya?am?n gücüne inanarak hayata döndürdü?ünü akl?m?za getirelim, ölümün yakla?mas?, ölümün kaç?n?lmazl??? fikrinin Mümtaz'da güçlenmesine neden oluyor.

"Kendi ölümümüzle bütün meseleler hallediliyor; fakat sevdiklerimizin yan?m?zdan gitmesiyle insan temelinden y?k?l?yor. O zaman ne yapacaks?n?.. Ma?lûbu atma?a raz? m?s?n?.. Senin için söylemiyorum, fakat böyle dü?ünen, böyle dü?ündükleri için kendilerini kuvvetli bulan budalalar var. ??te Naziler... Halbuki insan do?du?u günden itibaren ma?lûptur, ?efkate muhtaç?r."

Ölümün, ölüm tecrübesinin, dünyadan ayr?lan, topra?a gömülen insan taraf?ndan de?il, o ki?inin yak?nlar? taraf?ndan ya?and???na vurgu yap?l?yor ve biz bir anlamda "ölmekte olan" Mümtaz'?n kafas?n?n içine giriyoruz. Nuran bölümünün her ?ey bittikten sonra anlat?lmas? da böyle yorumlanabilir. Yani asl?nda, olan olaylar? Mümtaz'?n ölümü ya?ad??? için çarp?lm?? haf?zas?ndan görüyoruz ve bu yüzden de ölüm her yerde: Kitapta s?k s?k görülen uzun tart??malardan birinde, inanç ile ölüm korkusu aras?ndaki paralelli?e vurgu yap?l?yor. Bu tart??malardan birinde, sanat?n ölüm korkusu ile ili?kisine de de?iniliyor.

Hatta Mümtaz'?n Nuran ile ya?ad??? a?k?n da, Kara Kitap'ta esini-hayali-yarat?c?l??? simgeleyen Rüya'n?n varl??? gibi, hayat? ve ya?am? sembolize etti?i bir alternatif okuma yapabilece?imizi dü?ünüyorum. Mümtaz Nuran'a bak?p "Acaba genç oldu?u için mi ona â????m?" diye soruyor kendine. Onun Nuran'a ba?land???n?, ona sahip olabilmek için her ?eyi yapsa da en ba?tan beri Nuran'a sahip olamayaca??n? korkuyla bildi?ini ve

buna s?k s?k at?f yap?ld???n?, kaç?n?lmaz sonun geli?ini kayg?yla izleyi?ini görürsek, Nuran bölümünün ard?ndan Ölümü simgeleyen Suat'?n gelmesinin tesadüf olmad???n? görebiliriz. Mümtaz'?n Nuran ile, hayat ile mücadelesi, yerini Suat ile, yani ölüm ile giri?ti?i mücadeleye b?rak?r. Suat'?n odan?n ortas?nda tavandan sarkan bedeni, hayat?n ortas?na dü?en, hayat? kaç?ran, bütün saadeti engelleyen Ölüm'dür.

Suat'?n kitab?n sonunda Mümtaz'? kendisine ça???rmas? da budur, hayat? kavrayamayan, elde edemeyen Mümtaz'?n ölüme yakla?mas?d?r. Ama Mümtaz daha zaman?n?n oldu?una inan?r ve Suat'? reddeder. Buna paralel olarak da ?hsan hayatî tehlikeyi atlat?r. ?kisi de bir süre daha ya?ayacaktır, ama sadece bir süre.

U?ur Karabürk says

Güzeldi ama Saatleri Ayarlama daha iyiydi

Fatih EREL says

Mehmet Kaplan'?n yorumunda yazd??? gibi içime sindire sindire okuyay?m dedim, felç gelmek üzereydi ki kitap bitti. Demek ki fazla birey tahlilleri bana iyi gelmiyor, hele bir de burada oldu?u gibi bana hitap etmeyen musiki terennümleriyle bir kazanda bir araya getirilirse tam bir fecaat. ?stanbul etraf?nda dönen bir roman ister istemez yer yer kendine çekiyor, sokaklar?n? tasvir ederken, insanlar?n? anlat?rken ama bunlar için sürekli uçuk sanatsal benzetmeler yapma zorunda hissediyi aç?kças? içimi s?kt?. Sanat fakiri sen de diyebilirsiniz, sizin bilece?iniz i?... Mütevazi bir hayat süren Mümtaz, günlük me?galelerle günlerini geçirirken büyük annesinin bahts?zl??? onun sözleriyle "Madem ki benim kan?m? ta???yorsun, sen de sevecek, ?u veya bu ?ekilde ?st?rap çekeceksin" dedi?i Nuran ile yollar?n?n kesi?mesiyle ya?am? farklı bir safhaya girer. Ba???ndan talihsiz bir evlilik geçiren Nuran'la ba?larda mesut geçen günler, Suat'?n daha önceden de vadetti?i gibi bir daha unutamayacaklar? intihar?yla sars?lm?? ve evlilik denen müesseseye daha ad?m atamadan ?st?rap e?i?inden geçmi?lerdir.

Yaln?z ?ark ve garp kafas?n? tek potada bir araya getirme saçmal???m?z hakk?ndaki tespiti çok yerindedir, bunlar bize has tek kafada var olan iki ayr? dü?ünme ?eklidir, tek noktada birle?tirmeye çal???mak y?llarca yaln?zca saçmalamam?za vesile olmu?tur. Halbuki her maddenin, her mefkurenin bir vakti ve zaman? vard?r.

Bolca musiki, ki?i tahlilleri ve huzursuzluk ar?yorsan?z do?ru yerdesiniz:)

huzeyfe says

Türk Edebiyat'?n?n en iyi romanlar?ndan biridir, hatta türünün en iyisidir belki de.

Ahmet Hamdi Tanp?nar müzisyen olmasa da çok iyi bir müzik dinleyicisidir ve musikiyi pek sever. Bu nedenle Huzur dikkatli okuyabilen için bir musiki eseri içinde bar?nd?r?r, hatta huzur ba?lı? ba???na bir musiki eseridir.

Nathan "N.R." Gaddis says

Joshua Cohen identifies this novel as the Turkish Ulysses.

"Tanpınar's great novel also unfolds over 24-hours, but in Istanbul on the eve of World War II. Turkey is torn between East and West just as Mümtaz, an orphan and aspiring writer of historical fiction, is torn between a decaying tradition and his love for the older, divorced Nuran, whose failings and attractions are entirely modern."

<https://www.thedailybeast.com/a-bloom...>

I beg to differ. Respectfully of course. I really don't seriously object to this reference point of "Ulysses" or "Joyce". We do the same thing daily with "Kafkaesque" (like the novel I'm reading now, Shadowless-- "Hasan Ali Topta", 'the Turkish Kafka', playfully challenges ideas of identity and memory in this surprising and beguiling novel." It's like you know when a literary reference begins to get widely misused and abused that its full freight and weight begin to take on significance, like with that one real howler "stream-of-consciousness" (like when they write "stream-of-conscience"!)). Anyways. I don't know if Cohen could've known of it (certainly!) but the Ulysses of Turkey is in fact *The Disconnected* by O?uz Atay. *A Mind at Peace* tasted more of Proust in its interiority while with *The Disconnected* you have a whole gambit of linguistic and literary styles and genre. The thing about "unfolds over 24-hours" is the least significant facet of Ulysses. It's the range of language.

Still and all, *A Mind at Peace* is a great modernist novel. And should be read along with Tanpınar's other available-in-English novel, *The Time Regulation Institute* to see an author at work in two very distinct fictional modes.

Gulen says

5 y?ld?z verip yorumsuz b?rlemek olmazd? elbette. Okudu?um en güzel Türk romanlar?ndan biriydi, Mümtaz ve Nuran'?n a?k? üzerinden, 1930lar?n sonu, II. Dünya Sava?? öncesi ?stanbul'una, daha do?rusu ?stanbul elitine mükemmel bir bak?? vard?. Kitap tamamen Cumhuriyet sonrası e?itimli ?stanbul'lu elit tabakan?n dünyaya, dünya i?lerine, Türkiye'nin ve Cumhuriyet'in durumuna, dine bak???n? içeriyor ve günümüzde bile geçerli olan tespitleri okumak insan?n i?ini burkuyor.

Ahmet Hamdi Tanpınar'?n muhte?em bir anlat?m dili var, uzun tasvirler baz?lar?na s?k?c? gelebilir, ancak ben çok be?endim, kitab? okurken ilerleyi?imde de yazm??t?m, Dede Efendi'nin Farahfeza's?n? anlat?m? o kadar muhte?emdi ki, ilk kez dinledi?imde dahi Farahfeza'n?n parçaları?n? ay?rt edebildim.

?yi ki gözüm korkmam??, iyi ki elime al?p okumu?um. Dingin kafa ile okunmas? gereken muhte?em bir eser.

Perihan says

"Madem ki okuyorsun dedi, bari en iyisini oku."

Ahmet Hamdi Tanpınar'?n *Huzur* adlı roman?, insan?n ba?ta kendisiyle olmak üzere, etraf?ndaki insanlar ve a?k arasındaki bitmeyen çat??malar?n? anlat?yor.

Kitapta ad?n?n tersine ba?l? ba??na bir huzursuzluk ve aray?? var.
Baz? karakterler ne arad???n? bilmiyor, baz?lar? ise arad??? ?eyi buldu?unu fark edemiyor.

Anlat?m ise bence az biraz dura?an ve bazen de s?k?c?...
Kesinlikle bir seferde okunabilecek bir kitap de?il.
Bölüm bölüm okuyup ,üzerinde uzun uzun dü?ünülecek bir kitap.

Bence sonuç olarak okunmas? çok da kolay olmayan bir kitap .

Knjigoholi?arka says

Ovo je jedna divna, inteligentna i vrhunski napisana knjiga, ali mene sva ta kitnjasta lepota izražavanja, melanholija, intelektualizam na granici jalovog overthinkovanja i digresiranje ubiše u pojam.

Naprosto, sentiment ove knjige nije za mene. "Institut za podešavanje vremena" me ne?e videti.

Ebru Çökmez says

yekpare geni? bir zaman?n parçalanmaz ak???nda,
?stanbul'un zaman?nda çocukluk, gençlik, kaybedi?ler ve bulu?larda,
eli kula???nda sava??n tedirginli?inde,
do?unun bat?ya bak???nda ve bat?n?n iti?inde,
bo?azda bir sandal gezisi ve musiki ç???ran münevver ?stanbul beyinin ba??ndan a?a?? mendiller, güller
sa?ana???nda,
vuslat dü?ü ve kaybetme korkusunda,
benin ve ötekinin, a??k ve dü?man?n hep birden hücumunda,
geçmi? ve gelece?in bir araya geldi?i tam da o yekpare geni? anda
vuku bulan HUZUR'da ve HUZURSUZLUK'ta taa.

Sevil says

Direnirken okudum. #direngezi

Duygu says

Bir ba?yap?t. Tanp?nar'?n neden edebiyat?m?zdaki en büyük romanc? oldu?unun kan?t?. Bir Türk trajedisi.
(Tanp?nar bunu duysa beni sopayla kovalard? herhalde.) Basit bir a?k hikayesinden çok uzakta, bir
varolu?un öyküsü. Tefrika edilen versiyonunda Suat bölümünün olmad???, roman halinde bas?l?rken Suat
bölümünün eklendi?i göz önünde tutularak okunmal?, spoiler vermeyeyim ama roman?n tricky
noktalar?ndan biri (belki den en tricky noktas?) Suat.

R?dvan says

Hikaye özetle ?u;

Mümtaz isimli bir kahraman?m?z var. Bir yazar. Hayat? sorgulayan ne?esiz biri. Kendini, dünyay? ve insanlar? tan?maya çal???yor. Sürekli dü?ünen, karamsar biri. Zira romanda ki herkes biraz böyle. Sürekli sorguluyorlar. Bu karamsarlık dolay?s?yla roman?n tamam?na yans?m?? durumda. Dolay?s?yla bizde okurken sürekli sorguluyoruz.

Sadece Mümtaz olup sorgulam?yoruz.

Genç olarak, ya?lı olarak hasta olarak, sa?lıklı olarak, a??k olarak, k?sknç olarak, saf olarak, kötü kalpli olarak.... Ahmet Hamdi okuru tabiri caizse evirip çeviriyor, k?l?ktan k?l??a sokuyor. Ve her?eyi sorgulat?yor bize. Dü?ünmemizi sa?lıyor. T?kal? damarlar?m?z? zorlay?p aç?yor. Daha once akl?m?za gelmeyen bir çok ?eyi bize hat?rlat?yor ve hatta biraz s?n?r? a??p bize ö?retiyor da diyebiliriz. Bu aç?dan az?c?k ders kitab? niteli?ide ta??m?yor de?il kitap.

Mümtaz'?n uzaktan akrabas? biri var; ?hsan.

?hsan Mümtaz'?n ak?lı hocas?. Yazar?n bize yapt???n? ?hsan Mümtaz'a yapm??, ve onu yeti?tirmi? diyebiliriz. Reelist biri o. Çok duygular?na kap?lmadan ya?ayan ve bu aç?dan somut dü?ünen ve karar veren biri. Özellikle dünya meseleleriyle ve siyasetle ilgileniyor. Burada yazar 2. Dünya sava?? öncesinde ülke siyasetini de ele al?yor. Tamamen objektif yaln?z. Sadece bize ülkenin genel foto?raf?n? çekiyor. Ve mümkün oldu?u kadar karar? bize b?rak?yor.

Ve Nuran...

Mümtaz'?n büyük a?k?...

Fahri isminde bir kocas? var. Yabancı uyruklu bir kad?nla ya??yor Fahri. Nuran? küçük k?zlar? Fatma'yla b?rak?p bu kad?nla ya?amaya ba?lam???. Ve do?al olarak bunun Nuran'da yaratt??? etki çok y?k?c? olmu?. Uzun zaman sonra Mümtaz ç?k?yor kar??s?na ve çok derin bir a?k ya?amaya ba?lıyorlar. Çok saf bir kad?n Nuran. "Ben kimseye bir?ey yapmad?m ki neden bu cezay? çekiyorum" havas?nda. Yanl?? sorular soruyor ve cevaps?z ya??yor.

Birde Suat var. Romanda çok fazla yer tutmuyor ancak ald??? bir kararla roman?n en etkili ki?isi oluveriyor. Suat ölümcül hasta. O kadar uzun zamandır bu hastal???n pençesinde ki artık isyan etme noktas?na gelmi?. "Alacaksan al can?m? da kurtulay?m" diye dü?ünüyor.

Bu sa?lıks?z psikolojide Nuran'a bir a?k mektubu yaz?yor. A??k olup olmad???n? kendisinde bilmiyor. Anlad???m kadar?yla sadec yeniden ya?ad???n? hissetmek istiyor ve burada Nuran'a a??k olarak elde etmeye çal???yor. Zavall? kad?na "huzur" yok.

Her ne kadar Mümtaz'la Nuran'?n a?klar?ndan haberdar olsa da herkes gibi, o yine de Nuran'dan bunu bekliyor.

Ve muhte?em final...

Büyük a?k?n sonu...

Suat kendini as?yor.

Hemde Nuran'la Mümtaz'?n evinde.

Bir ak?am eve geliyorlar ve Suat? tavanda sallan?rken buluyorlar.

Bu travmayla Nuran her?eyden elini ete?ini çekiyor. Dolay?s?yla büyük a?k bitiyor. Mümtaz da ufaktan s?y?r?yor.

Çok a??r bir kitap. Öyle sular seller gibi okunup geçilecek bir kitap de?il. Oldukça detaylı, oldukça "dolu" bir kitap. A??r a??r okudum. Sindire sindire okudum. Okurkende müthi? keyif ald?m.

Çok çok ta edebi bir eser. Özellikle bir kaç tane te?bih var kitapta ki mutluluktan gözlerim ya?ard?. Örne?in;

"Sa? taraf?ndan gelen bir ???k parças? genç kad?n?n saçlar?na yap???t?, oradan yava?ça boynuna do?ru kayd?, küçük, insane al???k bir hayvan gibi beyaz tenin üstünde hazla oynamaya ba?lad?."

Ya da;

"Sesi hafif hardalda b?rak?lm?? h?yar gibi garip ve dili yak?c?yd?."

Herkese tavsiye ederim.

nur says

Tek kelimeyle müthi? bir kitap.

"Yaln?z,insano?lunda idi ki yekpare ve mutlak zaman,iki hadde ayr?l?yor,içimizde bu küçük idare lambas?,bu isli ayd?nl?k ç?rp?nd???,çok basit ?eylere kendi mudil riyaziyesini soktu?u için,süreyi topra?a dü?en gölgemizle ölçtü?ümüz için,ölüm va hayat? birbirinden ay?r?yor ve kendi yaratt???m?z bu iki kutbun aras?nda dü?üncemiz bir saat rakkas? gibi gidip geliyordu.?nsano?lu zaman?n mahpusu,onun d???na f?rlama?a çal???an bir biçare idi.Onun içinde kaybolaca?? geni? ve biteviye akan nehrinde her?eyle beraber akaca?? yerde,onu d??ar?dan seyre çal???yordu.Onun için bir ?st?rap makinesi olmu?tu. Bir itili?,haydi ölümün ucunday?z;her?ey bitti.Madem ki s?f?r?n bütünü k?rd?k,adet olma?a raz? olduk,bunu kabul etmek laz?m.Fakat h?z bizi kendili?inden öbür hadde götürüyor;hayat?n ortas?nday?z,onunla doluyuz,tekrar h?z?m?z?n oyunca??y?z;fakat bu sefer,bu sefer terazi mutlak surette ölüme do?ru e?iliyordu.Bütün ?st?raplar kendi misilleriyle artacaklard?...Kendi kendine bir masal uydurmu?tu; ona inan?yor, hayat?n efendisi olmak istiyordu. Onun için ölümün sofras? oluyordu. Büyük nehirden ayr?ld?ktan sonra, ilk rast geldi?i çukuru dolduran bir su gibiydi. Orada her türlü ar?zan?n, ba?ta kendisi olmak arzusunun kurban? olacakt?. ?nsano?lunun ?st?rab? kadar tabii ne vard?! ?uurla var olmay?, gerçekten var olmay? ödüyordu."
